

туване; по-късно Торо издалъ книга, въ която описвалъ това първо тѣхно пжтешествие.

Следъ това Торо обикналъ много пжтешествията; нѣщо постоянно го влѣкло навънъ изъ града и слѣднитѣ шесть години той прекаралъ въ постоянни пжтувания. Още се не върналъ въ града, и вече отново го примамвало да върви да се поскита, и той отново трѣгвалъ, пѣша, съ малка чанта на гърба.

Най-после му се дощѣло да поживѣе нѣкое време на едно мѣсто, негде, далечъ отъ града, срѣдъ мирната горска тишина.

„Въ края на мартъ 1855 год., — пише самъ Торо въ своята книга, — азъ взехъ отъ едни познати брадва и отидохъ въ гората на онова мѣсто, което бѣхъ избралъ по-рано за постройка на кжщурка“...

Скоро Торо успѣлъ да си построи проста дървена хижа и да я снабди съ всичко потрѣбно. Тамъ той прекаралъ около три години, и въ горската тишина обмислялъ своитѣ съчинения.

Съседи на Торо въ гората били горскитѣ птици и дивитѣ животни; тѣ били едничкитѣ сжщества, съ които той живѣлъ презъ тѣзи три години. Торо никога не имъ причинявалъ пакостъ, не ги плашелъ, стараелъ се съ добро да ги привикне къмъ себе си, и звѣроветѣ и птицитѣ, като не били виждали до това време човѣкъ, не се бояли отъ него и му се довѣрявали. Ето какво разказва за тѣхъ въ своята книга самъ Торо:

„Зайцитѣ никакъ не се страхуваха отъ мене; дори единъ отъ тѣхъ си направи дупка подъ самата